Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu neljäs jaosto)

5 päivänä lokakuuta 2020 * [i]

Henkilöstö – Virkamiehet – Virkamies, joka on palvelukseen tullessaan Yhdistyneen kuningaskunnan kansalainen – Yhdistyneen kuningaskunnan ero Euroopan unionista – Asemamaan kansalaisuuden hankkiminen uran aikana – Ulkomaankorvauksen menettäminen – Yhdenvertainen kohtelu – Syrjintäkiellon periaate – Henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohta

Asiassa T-18/19,

Colin Brown, kotipaikka Bryssel (Belgia), edustajanaan asianajaja I. Van Damme,

kantajana

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään T. Bohr ja D. Milanowska,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään M. Bauer ja R. Meyer,

väliintulijana,

jossa on kyse SEUT 270 artiklaan perustuvasta kanteesta, jossa vaaditaan yhtäältä kumoamaan komission etuuksien hallinto- ja maksutoimiston (PMO) 19.3.2018 tekemä päätös, jolla peruutettiin kantajan oikeus ulkomaankorvaukseen ja matkakulujen korvaamiseen, ja toisaalta palauttamaan nämä etuudet 1.12.2017 lukien,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja S. Papasavvas sekä tuomarit S. Gervasoni, P. Nihoul, R. Frendo (esittelevä tuomari) ja J. Martín y Pérez de Nanclares,

kirjaaja: hallintovirkamies L. Ramette,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa ja 27.2.2020 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

tuomion

I Asian tausta

1 Kantaja Colin Brownilla oli alun perin vain Yhdistyneen kuningaskunnan, jossa hän asui vuoteen 1996 saakka, kansalaisuus. Hän opiskeli Italiassa vuosina 1996 ja 1997 ja tämän jälkeen Belgiassa syyskuusta 1997 kesäkuuhun 1998. Kantaja suoritti tämän jälkeen harjoittelun Euroopan komissiossa Brysselissä (Belgia) 1.10.1998–28.2.1999. Hän työskenteli sitten kokoaikaisesti yksityissektorilla Belgiassa 1.3.1999–31.12.2000.

2 Kantaja tuli komission palvelukseen 1.1.2001. Komission etuuksien hallinto- ja maksutoimisto (jäljempänä PMO) myönsi hänelle ulkomaankorvauksen Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan nojalla.

3 Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan kansalaiset päättivät kansanäänestyksellä 23.6.2016, että heidän valtionsa eroaa Euroopan unionista. Kun Yhdistyneen kuningaskunnan parlamentti oli antanut Euroopan unionista 13.3.2017 annetun lain (eroilmoitusta koskeva laki) (European Union (Notification of Withdrawal) Act 2017), Yhdistyneen kuningaskunnan pääministeri ilmoitti 29.3.2017 Eurooppa-neuvostolle tämän jäsenvaltion aikomuksesta erota unionista ja Euroopan atomienergiayhteisöstä (Euratom) SEU 50 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

4 Kantaja haki 27.6.2017 Belgian kansalaisuutta, joka myönnettiin hänelle 3.11.2917. Hän ilmoitti tilanteensa muutoksesta PMO:lle 19.1.2018.

5 Kantajalle ilmoitettiin 23.2.2018 yhtäältä siitä, että hänen oikeutensa ulkomaankorvaukseen oli peruutettu 31.10.2017 lukien siitä syystä, että hän oli saanut Belgian kansalaisuuden, ja toisaalta siitä, että hän menettäisi tämän vuoksi myös henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 8 artiklan mukaiset matkakulujen korvaukset.

6 Kantajan pyydettyä selvitystä hän sai 5.3.2018 sähköpostiviestin, josta kävi ilmi, että ulkomaankorvauksen peruuttaminen perustui henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla siihen, että hän oli asunut Belgiassa vuodesta 1997 lukien.

7 PMO korvasi 23.2.2018 tekemänsä päätöksen 19.3.2018 uudella päätöksellä, jossa vahvistettiin 1.12.2017 ajankohdaksi, jolloin oikeus ulkomaankorvaukseen ja matkakulujen korvaamiseen peruutettiin (jäljempänä riidanalainen päätös).

8 Kantaja teki 17.6.2018 valituksen, jonka nimittävä viranomainen hylkäsi 15.10.2018 tekemällään päätöksellä.

II Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

9 Kantaja nosti nyt käsiteltävän kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 11.1.2019 toimittamallaan kannekirjelmällä.

10 Komissio toimitti vastinekirjelmänsä 20.3.2019.

11 Koska unionin yleisen tuomioistuimen jaostojen kokoonpanoa muutettiin, unionin yleisen tuomioistuimen presidentin 25.3.2019 tekemällä päätöksellä ja unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 27 artiklan 3 kohdan mukaisesti asia jaettiin uudelle esittelevälle tuomarille, joka on sijoitettu viidenteen jaostoon.

12 Euroopan unionin neuvosto toimitti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 12.4.2019 väliintulohakemuksen, jossa se pyysi saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen komission vaatimuksia.

13 Kantaja jätti vastauskirjelmänsä 9.5.2019.

14 Unionin yleisen tuomioistuimen viidennen jaoston puheenjohtaja hyväksyi neuvoston väliintulijaksi 13.5.2019 antamallaan päätöksellä.

15 Komissio jätti vastauskirjelmän 18.6.2019.

16 Väliintulija jätti kirjelmänsä 25.6.2019, ja kantaja toimitti sitä koskevat huomautuksensa asetetussa määräajassa.

17 Kun unionin yleisen tuomioistuimen jaostojen kokoonpanoa muutettiin unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 27 artiklan 5 kohdan mukaisesti, esittelevä tuomari siirrettiin neljänteen jaostoon, jonka käsiteltäväksi tämä asia näin ollen siirrettiin.

18 Unionin yleinen tuomioistuin päätti neljännen jaoston ehdotuksesta siirtää asian unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 28 artiklan nojalla laajennetun ratkaisukokoonpanon käsiteltäväksi. Unionin yleisen tuomioistuimen varapresidentti nimettiin toimimaan laajennetussa neljännessä jaostossa jaostojen perustamisesta ja tuomareiden sijoittamisesta jaostoihin 4.10.2019 tehdyn unionin yleisen tuomioistuimen ylimääräisen yleiskokouksen päätöksen (EUVL 2019, C 372, s. 3) nojalla ja toimimaan jaoston puheenjohtajana työjärjestyksen 11 artiklan 4 kohdan mukaisesti.

19 Unionin yleinen tuomioistuin (laajennettu neljäs jaosto) päätti esittelevän tuomarin ehdotuksesta ensiksikin aloittaa asian käsittelyn suullisen vaiheen, toiseksi esittää työjärjestyksen 89 artiklassa määrättyjen prosessinjohtotoimien yhteydessä asianosaisille kirjallisia kysymyksiä kehottaen heitä vastaamaan kysymyksiin istunnossa, ja kolmanneksi vaatia Euroopan parlamentilta, Euroopan unionin tuomioistuimelta ja Euroopan tilintarkastustuomioistuimelta tietoja Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 24 artiklan mukaisesti. Tällä tietoja koskevalla vaatimuksella pyrittiin selvittämään, miten nämä kolme toimielintä tulkitsevat henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohtaa ja millä tavoin ne soveltavat sitä siinä tapauksessa, että virkamies tai toimihenkilö, jolla on jo jonkin jäsenvaltion kansalaisuus, hankkii uransa aikana sen valtion kansalaisuuden, jonka alueella hänen asemapaikkansa sijaitsee.

20 Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat ja vastaukset unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin kirjallisiin ja suullisiin kysymyksiin kuultiin 27.2.2020 pidetyssä istunnossa. Istunnossa komissiota ja neuvostoa pyydettiin ilmoittamaan unionin yleiselle tuomioistuimelle niiden ulkomaankorvausta saavien virkamiesten lukumäärä, jotka ovat hankkineet asemamaansa kansalaisuuden, ja täsmentämään, kuinka moni näistä virkamiehistä on menettänyt tämän korvauksen.

21 Unionin yleinen tuomioistuin kehotti 9.3.2020 työjärjestyksen 89 artiklan mukaisena prosessinjohtotoimena komissiota jättämään sille neuvoston 11.12.1959 päivätyn tausta-asiakirjan, jonka komissio oli lukenut istunnossa.

22 Komissio ja neuvosto esittivät asetetussa määräajassa vastauksensa unionin yleisen tuomioistuimen istunnossa ja prosessinjohtotoimena esittämiin kysymyksiin.

23 Kantaja jätti 4.5.2020 huomautuksensa komission ja neuvoston istunnon jälkeen toimittamista tiedoista ja asiakirjasta. Kantaja piti huomautuksissaan näiden tietojen puutteellisuutta valitettavana, mutta ei kuitenkaan vaatinut niiden täydentämistä.

24 Asian käsittelyn suullinen vaihe päätettiin 14.5.2020 ja asia jätettiin ratkaistavaksi.

25 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen

– määrää, että hänen oikeutensa ulkomaankorvaukseen ja matkakulujen korvaamiseen palautetaan 1.12.2017 lukien

– määrää maksettavaksi korvaukset ja kulut, joita ei ole maksettu 1.12.2017 ja sen päivän välisenä aikana, jolloin hänen oikeutensa mainittuihin suorituksiin palautetaan, kaikki korkoineen

– siinä tapauksessa, että unionin yleinen tuomioistuin hyväksyy kannekirjelmässä esitetyn lainvastaisuusväitteen, keskeyttää henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdan soveltamisen siihen saakka, kunnes toimielimet korvaavat sen säännöksillä, jotka eivät ole syrjiviä

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

26 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

27 Väliintulija vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin hylkää kanteen.

III Oikeudellinen arviointi

A Ensimmäisen vaatimuksen tarkastelu

28 Kantaja esittää riidanalaisen päätöksen kumoamista koskevan ensimmäisen vaatimuksensa tueksi neljä perustetta:

– henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohtaa on rikottu

– yhdenvertaisuuden ja syrjintäkiellon periaatetta on rikottu, koska riidanalaisessa päätöksessä asetetaan hänen ulkomaankorvausta koskevalle oikeudelleen henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetyt edellytykset

– yhdenvertaisuuden ja syrjintäkiellon periaatetta on rikottu, koska riidanalaisessa päätöksessä tulkitaan henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohtaa näiden periaatteiden vastaisesti

– henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohtaa koskeva lainvastaisuusväite.

29 Ensimmäisessä kanneperusteessaan, joka voidaan jakaa kahteen osaan, kantaja riitauttaa sen, että komissio tutki uudelleen hänen oikeutensa ulkomaankorvaukseen. Hän väittää tämän kanneperusteen ensimmäisessä osassa, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa ei mahdollisteta tämän oikeuden uudelleen tutkimista siinä tapauksessa, että on hankittu uusi kansalaisuus. Hän väittää kanneperusteen toisessa osassa, että komission olisi ainakin pitänyt ottaa huomioon pakkotilanne, johon hän joutui sen vuoksi, että Yhdistynyt kuningaskunta mahdollisesti

eroaa Euroopan unionista. Ensimmäinen kanneperuste näyttää perustuvan siis paitsi siihen, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohtaa on rikottu kantajan esittämin tavoin, myös tällaisen pakon olemassaoloon.

30 Kantaja väittää toisessa kanneperusteessaan, joka myös voidaan jakaa kahteen osaan, että yhdenvertaisuuden ja syrjintäkiellon periaate on esteenä sille, että hänen oikeutensa ulkomaankorvaukseen tutkitaan uudelleen henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädettyjen edellytysten valossa. Kantaja väittää kanneperusteen ensimmäisessä osassa, että häntä on kohdeltu niin kuin hänellä olisi ollut Belgian kansalaisuus niiden kymmenen vuoden ajan, jotka edelsivät hänen palvelukseen ottamistaan, vaikka hän oli tämän ajan Yhdistyneen kuningaskunnan kansalainen. Hän esittää kanneperusteen toisessa osassa, että tämän asian olosuhteissa kyseisen säännöksen soveltaminen on vaikuttanut virkamiehiin, jotka ovat Yhdistyneen kuningaskunnan kansalaisia, enemmän kuin kaikkiin muihin.

31 Kantaja tarkastelee kolmannessa kanneperusteessaan toissijaisesti hypoteesia, jossa mikään ei ole esteenä sille, että komissio tutkii uudelleen hänen oikeutensa ulkomaankorvaukseen henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdan perusteella, mutta katsoo, että yhdenvertaisuuden ja syrjintäkiellon periaatteen olisi joka tapauksessa pitänyt johtaa tämän säännöksen toisenlaiseen tulkintaan.

1. Ensimmäinen kanneperuste, jonka mukaan henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohtaa on rikottu

32 Kuten edellä 29 kohdassa on jo todettu, kantaja riitauttaa ensimmäisessä kanneperusteessa sen, että Belgian kansalaisuuden saaminen on voinut oikeuttaa hänen ulkomaankorvausta koskevan oikeutensa tutkimisen uudelleen.

a) Kanneperusteen ensimmäinen osa, jonka mukaan henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohtaa on rikottu

33 Kantaja väittää, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaan ei ole mahdollista tutkia uudelleen virkamiehen oikeutta ulkomaankorvaukseen sillä perusteella, että kyseinen virkamies on uransa aikana hankkinut sen maan kansalaisuuden, jossa hänen asemapaikkansa sijaitsee. Kun otetaan huomioon ulkomaankorvauksen tarkoitus, joka on asuinpaikan vaihtamista edellyttävästä palvelukseen tulemisesta aiheutuvien kulujen ja haittojen hyvittäminen, tilanteen uudelleen tarkastelu tässä vaiheessa tulee kysymykseen vain asemapaikan vaihtuessa.

34 Henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Ulkomaankorvaus – – myönnetään

a) virkamiehelle

– joka ei ole eikä ole koskaan ollut sen valtion kansalainen, jonka alueella hänen asemapaikkansa sijaitsee

– joka ei ole kuusi kuukautta ennen tehtäviensä aloittamista päättyvän viiden vuoden jakson aikana asunut vakituisesti tai harjoittanut pääasiallista ansiotoimintaansa kyseisen valtion eurooppalaisella alueella. Tätä säännöstä sovellettaessa ei oteta huomioon olosuhteita, jotka aiheutuvat toiselle valtiolle tai kansainväliselle organisaatiolle suoritetuista palveluksista.

b) virkamiehelle, joka on tai on ollut sen valtion kansalainen, jonka alueella hänen asemapaikkansa sijaitsee, ja joka on ennen palvelukseen tuloaan asunut vakituisesti kymmenen vuotta kyseisen valtion eurooppalaisen alueen ulkopuolella muusta syystä kuin hoitaakseen tehtäviään jonkin valtion tai kansainvälisen organisaation palveluksessa.”

35 Näitä säännöksiä on, kuten kaikkia unionin oikeuden säännöksiä ja määräyksiä, joissa myönnetään oikeus rahallisiin suorituksiin, tulkittava suppeasti (ks. tuomio 18.7.2017, komissio v. RN, T-695/16 P, ei julkaistu, EU:T:2017:520, 54 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

36 Tältä osin on todettava, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdassa ei nimenomaisesti säädetä mahdollisuudesta tutkia uudelleen oikeutta ulkomaankorvaukseen virkamiehen uran aikana tapahtuneen olosuhteiden muuttumisen perusteella.

37 Koska ulkomaankorvaus maksetaan kuukausittain, hallinto ei kuitenkaan voi jatkaa sen maksamista, jos jokin tapahtuma muuttaa olennaisesti sitä saavan henkilön tilannetta siltä osin kuin se vaikuttaa tämän korvauksen myöntämisen edellytyksiin. Tässä tapauksessa ja jollei toisin ole säädetty, hallinnon on tutkittava tämä tilanne uudelleen (ks. vastaavasti tuomio 26.6.2013, Achab v. ETSK, F-21/12, EU:F:2013:95, 26 kohta). Toisin kuin päätöksen taannehtiva peruuttaminen, päätöksen kumoaminen tulevan osalta on näet aina mahdollista, jos päätöksen perusteena olleet olosuhteet eivät enää ole olemassa. Näin on esimerkiksi virkamiesoikeudessa silloin, kun palkkaan liittyvien osatekijöiden maksamisen jatkaminen osoittautuisi sääntöjenvastaiseksi. Henkilöstösäännöissä itsessään – 85 artiklassa – vahvistetaan tämä, kun siinä sallitaan implisiittisesti aiheettomien maksujen lakkauttaminen (ks. vastaavasti tuomio 9.3.1978, Herpels v. komissio, 54/77 EU:C:1978:45, 38–40 kohta).

38 Lisäksi kuten unionin yleinen tuomioistuin on jo todennut, henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan sanamuodosta ei millään tavoin seuraa, että oikeus ulkomaankorvaukseen olisi saavutettu oikeus (ks. vastaavasti tuomio 28.9.1993, Magdalena Fernández v. komissio, T-90/92, EU:T:1993:78, 32 kohta).

39 Kantaja ei myöskään riitauta uudelleen tutkimisen periaatetta sinällään, vaan väittää pelkästään, että ulkomaankorvausta koskeva oikeus voidaan tutkia uudelleen vain asianomaisen virkamiehen asemapaikan vaihtuessa, ei hankittaessa uusi kansalaisuus.

40 Tältä osin kantaja väittää ensiksi, että uuden kansalaisuuden hankkiminen uran aikana ei voi olla perusteena ulkomaankorvausta koskevan oikeuden tarkistamiselle, koska henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa oleva ilmaus ”joka ei ole eikä ole koskaan ollut” asemamaan kansalainen viittaa ainoastaan virkamiehen tilanteeseen palvelukseen tulon ajankohtana, joka vastaa ajankohtaa, jolloin tätä korvausta koskeva päätös tehdään.

41 Edellytys, jonka mukaan ulkomaankorvaus myönnetään virkamiehelle, joka ”ei ole” asemamaan ”kansalainen”, on kuitenkin ilmaistu indikatiivin preesensissä. Kun otetaan huomioon, että tämä korvaus maksetaan toistuvasti, kyseinen sanamuoto ei sulje pois sitä, että asianomaisen virkamiehen on koko uransa ajan täytettävä edellytys siitä, että hän ei ole asemamaan kansalainen, jotta hän voi säilyttää korvauksen henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan nojalla (ks. vastaavasti tuomio 26.6.2013, Achab v. ETSK, F-21/12, EU:F:2013:95, 28 kohta).

42 Kantaja kiistää tämän tuomion merkityksellisyyden sillä perusteella, että toisin kuin hän, kolmannen maan kansalainen Achab ei ollut minkään jäsenvaltion kansalainen palvelukseen tulonsa ajankohtana, ja Achabiin sovellettiin tältä osin poikkeusta, jotta hänet voitiin ottaa palvelukseen. Sillä, ettei Achab ollut minkään jäsenvaltion kansalainen, ei kuitenkaan ole merkitystä henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevaan 4 artiklaan nähden, joka perustuu asemamaan kansalaisuuteen eikä lähtövaltion

kansalaisuuteen. Lisäksi juuri tämä toisen kansalaisuuden hankkiminen uran aikana oli sekä Achabin että kantajan tapauksessa perusteena sille, että heille tämän artiklan 1 kohdan a alakohdan nojalla myönnetyn ulkomaankorvauksen maksaminen lopetettiin.

43 Se, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa asetetaan myös ulkomaankorvauksen myöntämisen edellytykseksi se, että virkamies ”ei ole koskaan ollut” asemamaan ”kansalainen”, ei liioin ole esteenä tulkinnalle, jonka mukaan tämän kansalaisuuden hankkiminen uran aikana merkitsee tätä korvausta koskevan oikeuden menettämistä kyseisen säännöksen nojalla.

44 Lisäksi henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohta juontaa juurensa Euroopan talousyhteisön ja Euroopan atomienergiayhteisön virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen ja näiden yhteisöjen muuta henkilöstöä koskevien palvelussuhteen ehtojen vahvistamisesta 18.12.1961 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 31 Euratom N:o 11 (EYVL 1962, 45, s. 1387) liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohtaan, sellaisena kuin se oli alkuperäisessä versiossaan. Neuvoston 11.12.1959 päivätystä tausta-asiakirjasta (ks. edellä 21 kohta) käy ilmi, että kyseisen säännöksen esitöiden yhteydessä lainsäätäjä tarkasteli useita ulkomaankorvauksen myöntämisen kriteerejä, joista se valitsi kansalaisuuden sen vuoksi, että se on muita kriteerejä ”täsmällisempi ja helpompi soveltaa”, tietoisena kuitenkin siitä, että tämä kriteeri ”ei poista kaikkia vaikeuksia ([erityisesti] – – kaksoiskansalaisuuden tilanteessa).”

45 Edellä esitetystä seuraa, että lainsäätäjän tarkoituksena ei ollut säännellä kaikkia mahdollisesti esiin tulevia tilanteita, vaan se päätti käyttää muotoilua, joka yksinkertaistaa suurimassa osassa tapauksista ulkomaankorvausta koskevien päätösten tekemistä. Edellä 35 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan on niin, että vain, jos henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan sanamuoto olisi laadittu toisin, kyseinen säännös olisi voinut kokonaan sulkea pois tätä korvausta koskevan oikeuden uudelleen tutkimisen uran aikana tapahtuneen uuden kansalaisuuden hankkimisen johdosta.

46 Kantaja väittää toiseksi, että asemamaan kansalaisuuden hankkiminen palvelukseen tulon jälkeen on vain yksi tapa muiden joukossa siteiden luomiseksi tähän maahan ja sinne kotoutumiseksi. Oikeuskäytännössä on katsottu, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohta ei anna nimittävälle viranomaiselle mahdollisuutta lakkauttaa ulkomaankorvausta siitä syystä, että palvelukseen tulemisesta johtuvat kulut ja haitat on riittävästi hyvitetty tiettynä ajankohtana uran aikana tai siitä syystä, että virkamies on nyt riittävästi kotiutunut tähän maahan.

47 Tältä osin on todettava, että neuvoston 11.12.1959 päivätystä tausta-asiakirjasta (ks. edellä 21 kohta) käy ilmi, että ulkomaankorvaus on ajateltu korvaukseksi, joka ”myönnetään niiden aineellisten kustannusten ja henkisten haittojen hyvittämiseksi, joita aiheutuu siitä, että toimihenkilö muuttaa kotipaikastaan” ja että ”toimihenkilöt yleensä säilyttävät perhesiteet – – alueeseen, josta he ovat lähtöisin”. Kuten sekä kantaja että komissio katsovat, nämä haitat ja kustannukset voivat kuitenkin jatkua koko virkamiehen uran ajan ja vieläpä lisääntyä sen kuluessa huolimatta asemamaahan kotoutumisesta.

48 Niinpä on katsottu, että ulkomaankorvauksen tarkoituksena on hyvittää ne erityiset kustannukset ja haitat, jotka aiheutuvat virkamiehille, jotka unionin palvelukseen tullessaan (tuomio 13.7.2018, Quadri di Cardano v. komisiso, T-273/17, EU:T:2018:480, 44 kohta ja tuomio 28.2.2019, Pozza v. parlamentti, T-216/18, ei julkaistu, EU:T:2019:118, 24 kohta) joutuvat – jotta he voivat pysyvästi hoitaa tehtäviään ja noudattaa henkilöstösääntöjen 20 artiklaa – muuttamaan asuinpaikkansa kotivaltiosta asemapaikan valtioon (ks. vastaavasti tuomio 16.5.2007, F v. komissio, T-324/04, EU:T:2007:140, 47 kohta).

49 Näin ajateltuna – ja kuten neuvosto on huomauttanut – ulkomaankorvaus mahdollistaa palvelukseen ottamisen unionin jäsenvaltioiden kansalaisten joukosta maantieteellisesti mahdollisimman laajalta alueelta henkilöstösääntöjen 27 artiklan ensimmäisen kohdan mukaisesti, ja näin edistää tasapainoista maantieteellistä jakaumaa Euroopan unionin virkamieskunnassa, mitä lisäksi unionin henki edellyttää (ks. vastaavasti tuomio 4.3.1964, Lasalle v. parlamentti, 15/63, EU:C:1964:9, s. 73).

50 Tätä silmällä pitäen lainsäätäjä sääti ainoastaan, että virkamiehen kotoutuminen asemapaikkanaan olevaan valtioon oli esteenä ulkomaankorvauksen maksamiselle, jos se oli seurausta siitä, että hän oli ”kuusi kuukautta ennen tehtäviensä aloittamista päättyvän viiden vuoden jakson aikana asunut vakituisesti tai harjoittanut pääasiallista ansiotoimintaansa kyseisen valtion eurooppalaisella alueella”. Toisin sanoen tehdessään nämä täsmennykset lainsäätäjä sulki pois sen, että kotoutuminen, joka oli seurausta siitä, että asianomainen virkamies oli uransa aikana valinnut vakituiseksi asuinpaikakseen asemamaan ja työskenteli siellä, voisi olla esteenä tämän korvauksen maksamiselle.

51 Sen sijaan kuten edellä 41–45 kohdassa on tuotu esiin, lainsäätäjä ei henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan sanamuodon valinnallaan sulkenut pois sitä, että se erityinen kotoutumisen muoto, joka asemamaan kansalaisuuden hankkiminen palvelukseen tulon jälkeen on, olisi sellainen tilanteen olennainen muutos, joka voi johtaa ulkomaankorvauksen menettämiseen. Tehdessään tämän valinnan lainsäätäjä toimi sen laajan harkintavallan puitteissa, joka sillä on unionin virkamiesten palvelussuhteen ehtojen vahvistamisen (ks. vastaavasti tuomio 22.12.2008, Centeno Mediavilla ym. v. komissio, C-443/07 P, EU:C:2008:767, 91 kohta ja tuomio 4.3.2010, Angé Serrano ym. v. parlamentti, C-496/08 P, EU:C:2010:116, 86 kohta), mukaan lukien palkkauksen, alalla (ks. vastaavasti tuomio 13.12.2018, Carpenito v. neuvosto, T-543/16 ja T-544/16, ei julkaistu, EU:T:2018:955, 60 kohta).

52 Näissä olosuhteissa PMO ei tulkinnut henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohtaa virheellisesti, kun se katsoi, että asemamaan kansalaisuuden hankkimisen uran aikana pitäisi johtaa ulkomaankorvausta koskevan oikeuden uudelleen tutkimiseen.

53 Ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen osa ei siis ole perusteltu.

b) Toinen osa, jonka mukaan komissio ei ole ottanut huomioon pakkotilannetta, joka seuraa siitä, että Yhdistynyt kuningaskunta mahdollisesti eroaa unionista

54 Kantaja esittää, että komission olisi pitänyt ottaa huomioon, että hän oli pakotettu hakemaan Belgian kansalaisuutta, koska tämä näytti hänestä tuolloin ainoalta ratkaisulta, jotta hän voi säilyttää työpaikkansa siinä tapauksessa, että Yhdistynyt kuningaskunta eroaa unionista. Komission jäsenten kollegio ei näet ollut ennen 28.3.2018 esittänyt virkamiehille, jotka ovat Yhdistyneen kuningaskunnan kansalaisia, takeita siitä, että heitä ei irtisanoa tehtävästään viran puolesta, jos heillä ei tämän eron toteutuessa enää olisi jonkin jäsenvaltion kansalaisuutta.

55 Tämän kanneperusteen osan tutkimiseksi on aluksi palautettava mieleen, että henkilöstösääntöjen 49 artiklasta, kun se luetaan niiden 28 artiklan a alakohdan valossa, seuraa, että virkamies, joka ei enää täytä sitä edellytystä, että hän on jonkin unionin jäsenvaltion kansalainen, voidaan irtisanoa tehtävistään viran puolesta nimittävän viranomaisen perustellulla päätöksellä, kuten kantaja aivan oikein toteaa.

56 Huomautettakoon myös, että asianosaisten välillä on riidatonta, että virkamiehille, jotka ovat Yhdistyneen kuningaskunnan kansalaisia, ei ole annettu mitään takeita siitä, että heihin ei sovellettaisi henkilöstösääntöjen 49 artiklaa siinä tapauksessa, että se eroaa unionista, ennen kuin kantaja oli hakenut Belgian kansalaisuutta 27.6.2017, tai edes ennen kuin hän oli saanut sen. Kuten kantaja esittää, komissio päätti vasta 28.3.2018, ettei nimittävä viranomainen käyttäisi tämän säännöksen mukaista harkintavaltaansa, paitsi jos se olisi asianmukaisesti perusteltua erityistapauksissa, kuten eturistiriitatilanteissa tai kansainvälisten velvoitteiden nojalla.

57 On syytä lopuksi korostaa, että Yhdistyneen kuningaskunnan pelkkä ilmoitus aikomuksestaan erota unionista ei muuttanut sen kansalaisten oikeudellista tilannetta (ks. analogisesti tuomio 26.11.2018, Shindler ym. v. neuvosto, T-458/17, EU:T:2018:838, 44 kohta).

58 Tämän täsmennyksen jälkeen kantaja nojaa sen väitteensä tueksi, että komissiolla on velvollisuus ottaa huomioon pakkotilanne, johon hän joutui, henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 3 kohtaa koskevaan oikeuskäytäntöön. Kantaja täsmensi vastauksena istunnossa esitettyyn kysymykseen, että pakkotilanne, johon hän on viitannut oikeudenkäyntikirjelmissään, voi muodostaa ylivoimaisen esteen, jonka edellytykset täyttyvät käsiteltävässä asiassa.

59 Siltä osin kuin kyse on henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 3 kohdasta, on muistutettava, että tässä säännöksessä rinnastetaan virkamies, joka avioliiton solmimisen myötä on saanut asemamaansa kansalaisuuden ilman eri toimenpiteitä ja ilman mahdollisuutta luopua siitä, virkamieheen, jolla ei ole eikä ole koskaan ollut tätä kansalaisuutta.

60 Kantaja ei kiistä sitä, että tämä sääntö ei sellaisenaan liity käsiteltävään asiaan. Hän väittää kuitenkin, että siinä vahvistetaan oikeuskäytäntö, joka itsessään perustuu toteamukselle siitä, että vaikka päätös avioitumisesta on vapaaehtoinen, avioliitto merkitsee tiettyjen jäsenvaltioiden oikeudessa viran puolesta sitä, että puoliso saa toisen puolison kansalaisuuden ilman mahdollisuutta luopua siitä. Kantajan mukaan tämä tilanne on verrattavissa tilanteeseen, jossa hän nyt on. Kantaja katsoo, että hänen halunsa jatkaa työskentelyä komissiossa Yhdistyneen kuningaskunnan unionista eron jälkeen perustuu henkilökohtaiseen valintaan, mutta Belgian kansalaisuuden hankkimiseen hän on sitä vastoin pakotettu.

61 Tältä osin on palautettava mieleen oikeuskäytäntö, johon kantaja viittaa ja joka oli henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 3 kohdan lähteenä. Yhteisöjen tuomioistuin katsoi 20.2.1975 antamassaan tuomiossa Airola v. komissio (21/74, EU:C:1975:24, 12 kohta), että on jätettävä ottamatta huomioon kansalaisuus, jonka naispuolinen virkamies on velvollinen ottamaan ilman mahdollisuutta luopua siitä avioiduttuaan jonkin toisen jäsenvaltion kansalaisen kanssa, siitä syystä, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevaa 4 artiklaa on tulkittava siten, ettei toisiinsa rinnastettavissa tilanteissa olevia eri sukupuolta olevia virkamiehiä kohdella perusteettomasti eri tavalla (tuomio 20.2.1975, Airola v. komissio, 21/74, EU:C:1975:24, 9–11 kohta).

62 Tästä seuraa, että toisin kuin kantaja esittää, tämä oikeuskäytäntö ei perustu sinällään siihen, että virkamies velvoitetaan ottamaan asemamaan kansalaisuus, vaan pikemminkin kansallisen lainsäädännön, josta unionin oikeudessa ei voida tehdä päätelmiä, syrjivyyteen.

63 Jäljempänä tarkasteltavien toisen, kolmannen ja neljännen kanneperusteen kohteena ovat yhdenvertaisuuden ja syrjintäkiellon yleisen periaatteen, joka on 20.2.1975 annetusta tuomiosta Airola v. komissio (21/74, EU:C:1975:24) alkunsa saaneen oikeuskäytännön perustana, loukkaaminen, ja henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 3 kohdan rikkominen.

64 Mitä tulee ylivoimaiseen esteeseen, unionin oikeuden eri aloilla vakiintuneesta oikeuskäytännöstä – siinä tapauksessa, että siitä johdettu väite on otettava tutkittavaksi oikeudenkäyntikirjelmissä mainitun pakkotilanteen täydentämisenä – seuraa, että sille on ominaista kaksi seikkaa: ensinnäkin epätavalliset ja ennalta arvaamattomat olosuhteet, joihin asianomaisen henkilön ei ole ollut mahdollista vaikuttaa (tuomio 18.12.2007, Société Pipeline Méditerranée et Rhône, C-314/06, EU:C:2007:817, 23 kohta; tuomio 25.1.2017, Vilkas, C-640/15, EU:C:2017:39, 53 kohta ja määräys 28.5.2013, Honnefelder v. komissio, T-130/13 P, EU:T:2013:276, 19 kohta), ja toiseksi se, että vaikka edellä mainitut olosuhteet eivät ole rajoitettuja vain tapauksiin, joissa velvollisuuden täyttäminen on täysin mahdotonta, niiden on kuitenkin oltava sellaisia, että tämä täyttäminen edellyttäisi kohtuutonta uhrausta (ks. vastaavasti tuomio 17.12.1970, Internationale Handelsgesellschaft, 11/70, EU:C:1970:114, 23 kohta; tuomio 15.12.1994, Bayer v. komissio, C-195/91 P, EU:C:1994:412, 32 kohta ja tuomio 19.6.2019, RF v. komissio, C-660/17 P, EU:C:2019:509, 37 kohta).

65 Vakiintuneessa oikeuskäytännössä on katsottu kuitenkin myös, että ylivoimaisen esteen käsitteen sisältö ei ole samanlainen kaikilla unionin oikeuden soveltamisaloilla, vaan sen merkitys on näin ollen määritettävä sen oikeudellisen yhteyden mukaan, jota sen vaikutusten on tarkoitettu koskevan (ks. tuomio 25.1.2017, Vilkas, C-640/15, EU:C:2017:39, 54 kohta).

66 Käsiteltävässä asiassa ja sen konteksti huomioon ottaen on katsottava, että kantaja väittää argumentaatiossaan, että Yhdistyneen kuningaskunnan unionista eroaminen, joka aiheuttaa hänelle riskin siitä, että hänet irtisanotaan viran puolesta, merkitsee ylivoimaista estettä, joka vapauttaa PMO:n velvollisuudesta tutkia uudelleen hänen tilanteensa hänen saamansa Belgian kansalaisuuden valossa.

67 Vaikka Yhdistyneen kuningaskunnan aikomus erota unionista on epätavallinen ja ennalta-arvaamaton olosuhde, johon kantaja ei voi vaikuttaa, kantajan esittämien seikkojen perusteella ei voida päätellä, että hänen tilanteensa uudelleen tutkiminen asian olosuhteissa olisi ollut kohtuutonta, kun otetaan huomioon sen seuraukset.

68 Kantaja tosin väittää, että komissio, ottaen huomioon Yhdistyneen kuningaskunnan aikomuksen erota unionista ja tämän eron mahdolliset seuraukset virkamiehille, jotka ovat Yhdistyneen kuningaskunnan kansalaisia, itse rohkaisi heitä hakemaan Belgian kansalaisuutta. Hän esittää tähän liittyen komission puheenjohtajan heille jo 24.6.2016 lähettämän sähköpostiviestin. On kuitenkin todettava, että siinä komission puheenjohtaja ainoastaan vakuutti heille, että ”ovi ei sulkeudu teiltä”, että hän tulisi työskentelemään muiden toimielinten puheenjohtajien kanssa, jotta kaikki voisivat edelleen hyödyntää heidän kokemustaan, ja että ”henkilöstösääntöä tullaan tulkitsemaan ja soveltamaan eurooppalaisessa hengessä”. Tästä ei ilmene, että komissio olisi kehottanut asianomaisia hankkimaan asemapaikkansa kansalaisuuden. Kantaja esittää myös 3.5.2018 ilmestyneen lehtiartikkelin, joka liittyy saman komission puheenjohtajan kannanottoon, sekä pöytäkirjan kokouksesta, joka pidettiin komission henkilöstön ja muun muassa henkilöstöhallinnosta vastaavan komission varapuheenjohtajan välillä 29.1.2018. Tämä kokous pidettiin ja kyseinen kannanotto esitettiin kuitenkin vasta sen jälkeen, kun kantaja oli jo saanut Belgian kansalaisuuden, eivätkä ne ole voineet siis kannustaneet häntä sen hankkimiseen.

69 Lopulta ei vaikuta siltä, että ulkomaankorvauksen menettäminen olisi merkinnyt kohtuutonta taakkaa, kun otetaan huomioon, että kantaja Belgian kansalaisuuden hankkimalla sai täydet takeet siitä, että hän säilyttäisi työpaikkansa siinä tapauksessa, että Yhdistynyt kuningaskunta eroaa unionista.

70 Lisäksi on niin, että vaikka unionin tuomioistuin on katsonut, että jäsenvaltion mahdollinen eroaminen unionista voi vaikuttaa huomattavasti kaikkien unionin kansalaisten oikeuksiin (tuomio 10.12.2018, Wightman ym., C-621/18, EU:C:2018:999, 64 kohta), se ei kuitenkaan ole esittänyt, että unionilla olisi mitään velvollisuutta neutralisoida näitä vaikutuksia.

71 Ajatus ylivoimaisen esteen tilanteesta on siis hylättävä käsiteltävässä asiassa, eikä ole tarpeen tutkia, voitaisiinko siitä huolimatta, että ylivoimaiseen esteeseen ei nimenomaisesti viitata henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevassa 4 artiklassa, siihen kuitenkin vedota tämän säännöksen rakenteen ja tavoitteiden valossa.

72 Kaiken edellä esitetyn perusteella ja kun olemassa ei ole sellaista pakkotilannetta, joka voitaisiin oikeudellisesti ottaa huomioon, ei ole tarpeen lausua kantajan väitteestä, joka perustuu 26.6.2103 annettuun tuomioon Achab v. ETSK (F-21/12, EU:F:2013:95), eikä tarpeesta tehdä eroa käsiteltävänä olevan asian, johon liittyy pakkotilanne, ja mainittuun tuomioon johtaneen asian, jossa asianomainen olisi voinut jatkaa uraansa myös Belgian kansalaisuutta hankkimatta, välillä.

73 Edellä esitetyn perusteella ensimmäisen kanneperusteen toinen osa on perusteeton ja se on hylättävä kokonaisuudessaan.

2. Toinen kanneperuste, jonka mukaan yhdenvertaisuuden ja syrjintäkiellon periaatetta on rikottu, koska kantajan oikeus ulkomaankorvaukseen tutkittiin uudelleen henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädettyjen edellytysten valossa

74 Kuten edellä 30 kohdassa on todettu, kantaja väittää toisessa kanneperusteessaan, että yhdenvertaisuuden ja syrjintäkiellon periaate oli esteenä sille, että komissio tutki hänen tilanteensa uudelleen henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdan valossa.

75 Tämän kanneperusteen tutkimiseksi on aluksi muistutettava, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaan virkamiehen, joka ei ole asemamaan kansalainen, oikeus ulkomaankorvaukseen riippuu siitä, mikä hänen vakituinen asuinpaikkansa oli hänen tehtäviensä aloittamista edeltävien viiden vuoden aikana, kun taas samassa liitteessä olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla virkamiehen, jolla on tämä kansalaisuus, oikeutta arvioidaan sen perusteella, mikä hänen vakituinen asuinpaikkansa oli kymmenen vuoden ajanjakson aikana.

76 Lisäksi vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on niin, että virkamiehiltä, jotka eivät ole asemamaansa kansalaisia, evätään ulkomaankorvaus vain siinä tapauksessa, että he ovat asuneet siellä koko viiden vuoden viitejakson ajan, kun taas niiden virkamiesten osalta, joilla on tämän maan kansalaisuus, se seikka, että he ovat säilyttäneet siellä vakituisen asuinpaikkansa tai perustaneet sen sinne vaikka vain lyhyeksikin ajaksi viitejaksona olevan kymmenvuotiskauden aikana, riittää siihen, että heiltä evätään tämä korvaus tai he menettävät sen (tuomio 27.2.2015, ETSK v. Achab, T-430/13 P, EU:T:2015:122, 54 kohta; tuomio 13.7.2018, Quadri di Cardano v. komissio, T-273/17, EU:T:2018:480, 47 kohta).

77 Muistutettakoon lopuksi, että sen jälkeen, kun PMO oli myöntänyt kantajalle oikeuden ulkomaankorvaukseen henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan perusteella hänen palvelukseen tullessaan, se peruutti häneltä tämän oikeuden samassa liitteessä olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla, koska häntä oli vastedes pidettävä virkamiehenä, ”joka on” asemamaansa ”kansalainen”.

78 Toisen kanneperusteen kahta osaa on tarkasteltava näiden premissien valossa.

a) Ensimmäinen osa, jonka mukaan yhdenvertaisen kohtelun ja syrjintäkiellon periaatetta on loukattu suhteessa niihin virkamiehiin, jotka ovat Belgian kansalaisia, ja niihin virkamiehiin, jotka ovat siirtäneet pääintressiensä keskuksen

79 Kantaja väittää, että kun komissio sovelsi häneen henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohtaa, se kohteli samalla tavoin kahta eri henkilöryhmää eli yhtäältä henkilöitä, jotka ovat Belgian kansalaisia, tai yleisemmin sellaisia henkilöitä, jotka olivat asemaamaan kansalaisia palvelukseen tullessaan, jotka olivat asuneet siellä kyseisessä säännöksessä tarkoitetun kymmenen vuoden viitejakson aikana ja jotka oli otettu palvelukseen ilman että he olisivat muuttaneet pois omasta maastaan, ja toisaalta hänen kaltaisiaan henkilöitä, joilla ei palvelukseen tullessaan ollut kyseistä kansalaisuutta ja joilla ei näin ollen voinut olettaa olevan läheisiä siteitä asemapaikkavaltioon, toisin kuin ensiksi mainitulla henkilöryhmällä. Kantaja väittää myös käänteisesti, että häntä on kohdeltu eri tavoin kuin muita virkamiehiä, jotka, kuten hän, ovat lähteneet pääintressiensä keskuksesta tullakseen toimielinten palvelukseen ja jotka ovat kuitenkin säilyttäneet oikeuden ulkomaankorvaukseen.

80 Muistutettakoon, että oikeuskäytännössä on katsottu, että yhdenvertaisen kohtelun periaate edellyttää, että toisiinsa rinnastettavia tapauksia ei kohdella eri tavalla ja että erilaisia tapauksia ei kohdella samalla tavalla, ellei tällaista erilaista tai samanlaista kohtelua voida objektiivisesti perustella (ks. tuomio 22.9.2017, Wanègue v. alueiden komitea, T-682/15 P, ei julkaistu, EU:T:2017:644, 64 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tältä osin on otettava huomioon sekä oikeudelliset että tosiasialliset tilanteet (ks. vastaavasti tuomio 26.6.2013, Achab v. ETSK, F-21/12 EU:F:2013:95, 39 kohta).

81 Seuraavaksi myönnetään, että siltä osin kuin ulkomaankorvausta koskevan oikeuden myöntämisen edellytysten vahvistamiseen liittyy toimielinten harkintavallan käyttö, yhdenvertaisen kohtelun periaatetta voidaan loukata vain, jos henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohta merkitsee tavoitellun päämäärän kannalta mielivaltaista tai ilmeisen epäasianmukaista erottelua (ks. tuomio 13.12.2004, E v. komissio, T-251/02, EU:T:2004:357, 124 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

82 Käsiteltävässä asiassa on myös huomattava, että kansalaisuus, johon henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohta perustuu, merkitsee olettamaa henkilön ja maan, jonka kansalainen hän on, välisten moninaisten ja tiiviiden siteiden olemassaolosta (ks. vastaavasti tuomio 11.7.2007, B v. komissio, F-7/06, EU:F:2007:129, 39 kohta ja tuomio 5.12.2012, Bourtembourg v. komissio, F-6/12, EU:F:2012:175, 26 kohta).

83 Niinpä ja yleisesti kun otetaan huomioon tämä kansalaisuuden merkitys, ulkomaankorvauksen tarkoitus (ks. edellä 48 kohta) ja unionin lainsäätäjällä oleva harkintavalta (ks. edellä 81 kohta), viimeksi mainittu voi legitiimisti olettaa, että henkilöstön jäsenille, joilla on tai on ollut asemamaan kansalaisuus, ei aiheudu niitä kustannuksia ja haittoja, jotka ulkomaankorvauksella on tarkoitus hyvittää, ainakaan samassa määrin kuin henkilöstön jäsenille, jotka eivät ole tämän maan kansalaisia. Unionin lainsäätäjä on siis voinut mielivaltaiseen tai ilmeisen epäasianmukaiseen erotteluun syyllistymättä tehdä eron virkamiesten välillä näiden nykyistä tai aikaisempaa kansalaisuutta koskevan kriteerin perusteella. Samoista syistä lainsäätäjä voi perustellusti asettaa tiukat edellytykset ulkomaankorvauksen myöntämiselle virkamiehille, jotka ovat tai ovat olleet asemamaan kansalaisia; se voi muun muassa edellyttää, että henkilö ei ole lainkaan asunut vakituisesti asemamaassa tehtävien aloittamista edeltävien kymmenen vuoden aikana (ks. analogisesti tuomio 4.12.2008, Blais v. EKP, F-6/08, EU:F:2008:160, 102 kohta).

84 Kantaja korostaa kuitenkin, että hänen tilanteensa on erityinen. Hän huomauttaa, että hänellä ei ollut Belgian kansalaisuutta henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetyn kymmenen vuoden viitejakson aikana, ja myös, että hänen pääintressiensä keskus oli tuolloin Troonissa, Yhdistyneessä kuningaskunnassa, minkä komissio oli todennut hänen tullessaan palvelukseen. Kantaja katsoo tämän vuoksi, että kyseisen säännöksen perustana olevalle olettamalle, jonka mukaan hänellä olisi tämän ajanjakson aikana ollut moninaiset ja tiiviit siteet asemamaahansa Belgiaan, ei hänen tapauksessaan ole perusteita.

85 Kantaja väittää, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdan soveltaminen häneen riidanalaisessa päätöksessä perustuu fiktioon, koska häntä on kohdeltu ikään kuin hänellä olisi ollut Belgian kansalaisuus ennen kuin hän tuli palvelukseen vuonna 2001, vaikka hän sai tämän kansalaisuuden vasta 17 vuotta myöhemmin. Komissio ei kiistä tätä, mutta väittää, että kahden osatekijän – eli asemamaan kansalaisuuden hankkimisen palvelukseen tulon jälkeen ja kantajan oleskelun asemamaan alueella ennen hänen palvelukseen ottamistaan – huomioon ottaminen riidanalaisessa päätöksessä on järkevä lähestymistapa tilanteeseen, kun otetaan huomioon henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan sanamuoto, johon, kuten muistutettakoon, ei sisälly erityistä säännöstä, joka koskisi kysymystä uuden kansalaisuuden hankkimisesta uran aikana (ks. edellä 41, 44 ja 51 kohta).

86 Tässä yhteydessä on syytä palauttaa mieleen, että toisin kuin silloin, kun kyse on muuttokustannusten korvaamisesta ja asettautumiskorvausten maksamisesta, ulkomaakorvausta on tarkoitus maksaa koko palveluksessa olon ajan. Tämän vuoksi yhdenvertaisuuden ja syrjintäkiellon periaatetta on noudatettava paitsi palvelukseen tulon ajankohtana myös palveluksessa olon aikana tutkittaessa uudelleen oikeutta korvaukseen olosuhteiden muuttumisen vuoksi.

87 Se, että kantajaan ei sovellettaisi henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohtaa siitä ajankohdasta lukien, jolloin hänestä tuli Belgian kansalainen, johtaisi siihen, että kantajaa kohdeltaisiin edullisemmin kuin syntyperäisiä belgialaisia, jotka ovat tulleet Belgiassa sijaitsevan toimielimen palvelukseen ja joiden on täytynyt täyttää tässä säännöksessä asetetut tiukat

edellytykset saadakseen ulkomaankorvausta koko uransa ajan. Kantajan ulkomaankorvausta koskevan oikeuden kyseenalaistamisella vuonna 2018 sen jälkeen, kun hän oli hankkinut Belgian kansalaisuuden, mahdollistetaan, että häntä kohdellaan samalla tavoin kuin belgialaisia, jotka eivät heillä Belgiaan olevien siteidensä vuoksi saa mainittua korvausta.

88 Sillä, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohtaa ei sovellettaisi kantajaan, tehtäisiin hänen osaltaan ero myös niihin Belgian kansalaisiin nähden, jotka ovat jo kauan sitten katkaisseet kaikki siteensä Belgiaan mutta jotka – kuten hän – oleskelivat siellä kymmenen vuoden viitejakson aikana ennen unionin palvelukseen tulemista ja joiden asemamaa se on. Näiltä Belgian kansalaisilta evätään ulkomaankorvaus henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisesti (ks. vastaavasti tuomio 13.7.2018, Quadri di Cardano v. komissio, T-273/17, EU:T:2018:480, 28, 46 ja 47 kohta).

89 Se, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohtaa ei sovellettaisi kantajaan, josta on uransa aikana tullut Belgian kansalainen, johtaisi myös siihen, että häntä kohdeltaisiin edullisemmin kuin syntyperäistä belgialaista, joka on luopunut uransa aikana Belgian kansalaisuudesta jonkin toisen kansalaisuuden – esimerkiksi Yhdistyneen kuningaskunnan kansalaisuuden, joka kantajalla on – hyväksi, mutta joka on oleskellut Belgiassa jonkin aikaa ennen toimielimen palvelukseen ottamista.

90 Lopulta kantajan kaltainen virkamies, joka hankkii asemamaan kansalaisuuden uransa aikana, ei enää ole samassa tilanteessa kuin virkamiehet, jotka eivät ole ilmaisseet aikomusta virallistaa suhteitaan tähän maahan hankkimalla sen kansalaisuuden. Tämän kansalaisuuden hankkiminen luo ainakin kiinteämmät poliittiset suhteet tähän maahan kuin suhteet, jotka SEUT 22 artiklassa tunnustetaan muiden jäsenvaltioiden kansalaisille.

91 Lisäksi, kuten komissio myönsi ja kuten jo mainitussa neuvoston 11.12.1959 päivätyssä tausta-asiakirjassa (ks. edellä 21 kohta) todetaan, henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohta on eri vaihtoehtojen kompromissi. Sen tarkoituksena ei ole säännellä yksityiskohtaisesti mahdollisesti ilmeneviä tilanteita ja vaikeuksia, vaan tarjota yksinkertaisia ja objektiivisia kriteerejä, jotka ovat helposti sovellettavissa suurimmassa osassa tapauksista (ks. edellä 45 kohta).

92 Tällaisen quod plerumque fit -tilanteen ollessa kyseessä on palautettava mieleen, että vaikka yleisesti sovellettavien abstraktien oikeussääntöjen käyttöön ottamisesta aiheutuisi erityistapauksissa satunnaista haittaa, lainsäätäjää ei voida moittia kaavamaiseen ryhmittelyyn turvautumisesta, kunhan ryhmittely ei ole itsessään syrjivä sillä tavoitellun päämäärän kannalta (ks. vastaavasti tuomio 15.1.1981, Vutera v. komissio, 1322/79, EU:C:1981:6, 9 kohta ja tuomio 15.4.2010, Gualtieri v. komissio, C-485/08 P, EU:C:2010:188, 81 kohta).

93 Kantaja katsoo kuitenkin, että hänen tilanteensa paljastaa henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan tulkintaa koskevan systeemisen ongelman, joka voi vaikuttaa suureen joukkoon virkamiehiä.

94 Lehtiartikkelista, johon kantaja viittaa, käy kuitenkin ilmi, että komission palveluksessa oli tosiseikkojen tapahtuma-aikaan 32 847 henkilöä. Lisäksi komission unionin yleisen tuomioistuimen vaatimuksesta (ks. edellä 20 kohta) esittämien tietojen mukaan sen henkilöstöstä 98, joilla oli palvelukseen tullessaan Yhdistyneen kuningaskunnan kansalaisuus ja jotka työskentelevät Brysselissä, hankki Belgian kansalaisuuden unionista eroa koskeneen kansanäänestyksen jälkeen. Edelleen komission toimittamien lukujen mukaan näiden joukosta 40 virkamiestä säilytti ulkomaankorvauksensa, 23 virkamiestä menetti sen ja 35:ltä virkamieheltä peruutettiin maastamuuttokorvaus, johon heillä aiemmin oli oikeus henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 2 kohdan nojalla. Lopuksi sen lehtiartikkelin mukaan, johon kantaja viittaa, komission palveluksessa on vielä kaikki asemapaikat huomioon ottaen 700 Yhdistyneen kuningaskunnan kansalaista viimeksi mainitun unionista eroamisen jälkeen.

Neuvoston palveluksessa puolestaan oli sen unionin yleiselle tuomioistuimelle ilmoittamien lukujen perusteella edellä mainitun kansanäänestyksen ajankohtana 80 virkamiestä ja toimihenkilöä, joilla on ainoastaan Yhdistyneen kuningaskunnan kansalaisuus, ja Yhdistyneen kuningaskunnan unionista eron ajankohtana 30; tämä ero johtuu palveluksesta lähtemisistä tai toisen kansalaisuuden hankkimisesta Erityisesti 14 virkamiestä tai toimihenkilöä, jotka ovat Yhdistyneen kuningaskunnan kansalaisia, ilmoitti saaneensa Belgian kansalaisuuden tänä aikana. Heistä kolme menetti ulkomaankorvauksen ja seitsemän maastamuuttokorvauksen, kun heidän tilanteensa tutkittiin uudelleen kyseisen kansalaisuuden hankkimisen jälkeen.

95 Lisäksi parlamentilta, Euroopan unionin tuomioistuimelta ja tilintarkastustuomioistuimelta vaadituista tiedoista (ks. edellä 19 kohta) ilmenee, että Euroopan unionin tuomioistuimessa 52 virkamiestä ja toimihenkilöä, jotka ovat saaneet Luxemburgin kansalaisuuden uransa aikana, saa edelleen ulkomaan korvausta henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisesti, ja että tilintarkastustuomioistuimessa niistä 23:sta Yhdistyneen kuningaskunnan kansalaisesta, jotka saivat tätä korvausta ja ovat hankkineet Luxemburgin kansalaisuuden, 20 on säilyttänyt sen saman säännöksen nojalla ja kolme menettänyt sen, koska he olivat asuneet Luxemburgissa palvelukseen tuloaan edeltäneiden kymmenen vuoden aikana.

96 Näistä luvuista kaikkiaan seuraa siis, että tilanne, jossa kantaja sanoo olevansa, ei paljasta systeemistä ongelmaa, ja että – kuten neuvosto toteaa – lainsäätäjä ei ole toiminut lainvastaisesti käyttäessään kansalaisuuskriteeriä luokitellakseen noin 50 000 unionin virkamiestä ja toimihenkilöä määritelläkseen, missä tapauksissa heillä on oikeus ulkomaankorvaukseen.

97 Tämän vuoksi ei voida katsoa, että PMO olisi loukannut yhdenvertaisuuden ja syrjintäkiellon periaatetta tulkitessaan henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohtaa siten, että siinä sallittiin kantajan tilanteen tutkiminen uudelleen sen jälkeen, kun hän oli saanut Belgian kansalaisuuden, että tämä uudelleen tutkiminen oli suoritettava kyseisen säännöksen 1 artiklan b alakohdan valossa, ja että tätä varten oli otettava huomioon hänen palvelukseen tuloaan edeltäneiden kymmenen vuoden viitejakso.

98 Tätä päätelmää ei horjuta kantajan väite, jonka mukaan se, että häntä kohdeltiin niin kuin hän olisi ollut Belgiassa asuva Belgian kansalainen kymmenen vuoden viitejaksona, johti siihen, että komissio jätti huomioon ottamatta sen, että ennen tämän kansalaisuuden hankkimista uransa aikana hän oli aikaisemmin käyttänyt oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen toimielinten palvelukseen pääsyä varten. Kantaja toteaa tältä osin, että unionin tuomioistuin katsoi 14.11.2017 antamassaan tuomiossa Lounes (C-165/16, EU:C:2017:862, 49 kohta), että sellaisen jäsenvaltion kansalaisen tilannetta, joka nimenomaan on käyttänyt liikkumisvapauttaan siirtymällä toisen jäsenvaltion alueelle ja oleskelemalla siellä laillisesti, ei voida rinnastaa puhtaasti jäsenvaltion sisäiseen tilanteeseen yksin jo siitä syystä, että tämä kansalainen on oleskelunsa aikana hankkinut vastaanottavan jäsenvaltion kansalaisuuden alkuperäisen kansalaisuutensa lisäksi.

99 On kuitenkin todettava, että mainitussa tuomiossa kysymys oli siitä, voiko jäsenvaltion kansalainen, joka oli käyttänyt oikeuttaan liikkua ja oleskella vapaasti toisessa jäsenvaltiossa, edelleen vedota SEUT 21 artiklan 1 kohdassa määrättyihin vapaata liikkuvuutta ja oleskelua koskeviin oikeuksiin tässä toisessa valtiossa, vaikka hän on hankkinut sen kansalaisuuden, ja voiko hän tämän vuoksi vedota myös oikeuteensa viettää normaalia perhe-elämää tässä valtiossa, jossa hänen mukanaan on hänen perheenjäseniään eli hänen aviopuolisonsa, joka on maassa laittomasti oleskeleva kolmannen valtion kansalainen (tuomio 14.11.2017, Lounes, C-165/16, EU:C:2017:862, 51 ja 52 kohta).

100 Käsiteltävässä asiassa kantaja ei kuitenkaan osoita, että riidanalainen päätös vaikuttaisi hänellä SEUT 21 artiklan 1 kohdan perusteella oleviin oikeuksiin Belgiassa. Päinvastoin kantaja ilmoitti vastauksena hänelle istunnossa esitettyihin kysymyksiin, että hänen puolisonsa on mm. Ranskan kansalainen ja että hänen perheensä asuu Ranskassa, ei Belgian alueella. Riidanalaisessa päätöksessä ei myöskään rinnasteta kantajan tilannetta puhtaasti jäsenvaltion sisäiseen tilanteeseen. Päätös perustuu ainoastaan

siihen, että kantaja oli kymmenen vuoden viitajakson aikana käyttäessään oikeuttaan vapaasti liikkua ja oleskella muiden jäsenvaltioiden alueella asunut vakituisesti henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetulla tavalla asemamaassaan, jonka kansalaisuuden hän myöhemmin hankki.

101 Edellä esitetyn perusteella toisen kanneperusteen ensimmäinen osa on perusteeton.

b) Toinen osa, jonka mukaan yhdenvertaisen kohtelun ja syrjintäkiellon periaatetta on loukattu niiden virkamiesten vahingoksi, jotka ovat Yhdistyneen kuningaskunnan kansalaisia

102 Kantaja väittää, että käsiteltävänä olevan asian olosuhteissa riidanalaisen päätöksen perustana oleva henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdan tulkinta on syrjivä, koska se vaikuttaa tosiasiassa virkamiehiin, jotka ovat Yhdistyneen kuningaskunnan kansalaisia, enemmän kuin kaikkiin muihin. Yhdistyneen kuningaskunnan unionista eron näkökulmasta he ovat näet ainoat, joiden on hankittava uusi kansalaisuus, jotta he eivät menetä työpaikkaansa. Kantajan mukaan tätä syrjintää ei voida oikeuttaa ulkomaankorvauksen tarkoituksen valossa.

103 Komissio huomauttaa kuitenkin aivan oikein, että toisen kansalaisuuden hankkiminen ei ole tilanne, joka koskisi yksinomaan Yhdistyneen kuningaskunnan kansalaisia, ja että henkilöstön hallinnollisen tilanteen uudelleen tutkiminen tällaisessa tapauksessa koskee kaikkia.

104 Niinpä komissio kiinnitti helmikuussa 2016 – eli ennen kansanäänestystä, joka järjestettiin Yhdistyneen kuningaskunnan unionista eroamisesta 23.6.2016 – antamassaan tiedotteessa nro 18 koko henkilöstönsä huomiota siihen, että asemamaan kansalaisuuden hankkiminen uran aikana voi vaikuttaa ulkomaankorvausta koskevaan oikeuteen ja edellytti uutta arviointia.

105 Lisäksi komissio oli omaksunut tämän näkemyksen jo 14.4.1981 päivätyssä hallinnollisessa tiedotteessa nro 317, joka koski maastamuuttokorvausta ja ulkomaankorvausta ja joka siis annettiin tämän asian kannalta neutraalina ajankohtana, jolloin Yhdistyneen kuningaskunnan ero ei ollut näköpiirissä.

106 Kun otetaan huomioon edellä 64–70 kohta, ei vaikuta myöskään siltä, että seuraukset, joita aiheutuu siitä, että virkamiehet, jotka ovat Yhdistyneen kuningaskunnan kansalaisia, hankkivat asemamaan kansalaisuuden, olisivat sellaisia, että komission olisi niiden vuoksi ollut pidättäydyttävä kantajan tilanteen uudelleen tutkimisesta hänen ulkomaankorvausta koskevan oikeutensa osalta.

107 Toisen kanneperusteen toinen osa ei näin ollen ole perusteltu.

108 Tämän vuoksi toinen kanneperuste on hylättävä kokonaisuudessaan.

3. Kolmas kanneperuste, jonka mukaan yhdenvertaisuuden ja syrjintäkiellon periaatetta on rikottu, koska riidanalaisessa päätöksessä tulkitaan henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohtaa tämän periaatteen vastaisesti

109 Kuten edellä 31 kohdassa on todettu, kantaja väittää kolmannessa kanneperusteessaan, että vaikka komissio olisi ollut oikeutettu tutkimaan uudelleen hänen oikeutensa ulkomaankorvaukseen henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdan perusteella, se ei syrjintäkiellon valossa tulkinnut oikein edellytystä, jonka mukaan saadakseen tämän oikeuden asianomaisen virkamiehen on ollut asuttava ”vakituisesti” valtion, jossa hänen asemapaikkansa on, ”eurooppalaisen alueen ulkopuolella.”

110 Kantaja katsoo, että jotta tämä edellytys olisi syrjintäkiellon periaatteen mukainen, sitä olisi pitänyt tulkita ottaen huomioon, että henkilöstösääntöjen liitteessä VI olevan 4 artiklan 1 kohta perustuu olettamalle siitä, että virkamiehellä, joka on jonkin jäsenvaltion kansalainen, on moninaiset ja tiiviit

siteet tähän valtioon. Käänteisesti hän katsoo, että virkamiehellä, jolla ei ollut asemamaan kansalaisuutta kymmenen vuoden viitejaksona, ei voida olettaa olleen tuolloin tällaisia siteitä tähän maahan. Niinpä kantaja esittää, että kun virkamies hankkii asemamaan kansalaisuuden uransa aikana, henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa olevaa vakituisen asumisen käsitettä ei pidä tulkita tiukasti, kuten silloin, kun kyse on virkamiehestä, jolla oli tämä kansalaisuus jo ennen palvelukseen tuloaan. Käsitettä pitäisi pikemminkin tulkita sellaisena kuin se on samassa liitteessä olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan yhteydessä sellaisen virkamiehen osalta, jolla ei ollut tätä kansalaisuutta. Näin virkamiehen, joka on hankkinut asemamaansa kansalaisuuden palvelukseen tuloonsa jälkeen, pitäisi menettää oikeutensa ulkomaankorvaukseen vain, jos hän on asunut siellä vakituisesti vähintään viiden vuoden ajan henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetun kymmenen vuoden viitejakson aikana. Kantaja katsoo, että jos tällaista tulkintaa olisi sovellettu, komission olisi pitänyt todeta, että hän oli asunut vakituisesti asemapaikkansa ulkopuolella tämän ajanjakson aikana ja hänen olisi pitänyt säilyttää oikeutensa ulkomaankorvaukseen.

111 On kuitenkin muistutettava, että turvautuminen tulkintaan on mahdollista vain, kun tulkinta on yhteensopiva kyseessä olevan säännöksen sanamuodon kanssa, ja että edes pakottavan ylemmän tasoisen normin mukainen tulkintaperiaate ei voi olla perustana contra legem -tulkinnalle (ks. analogisesti tuomio 19.9.2019, Rayonna prokuratura Lom, C-467/18, EU:C:2019:765, 61 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

112 Henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa vakituista asumista koskeva edellytys, josta ulkomaankorvauksen myöntäminen riippuu, viittaa asuinpaikkaan, joka on asemamaan eurooppalaisen alueen ulkopuolella, joten a contrario ja kuten edellä 76 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä seuraa, että niiden virkamiesten osalta, joilla on asemamaan kansalaisuus, kaikki – lyhytaikainenkin – asuminen tässä maassa on riittävää, jotta heiltä evätään oikeus tähän korvaukseen tai he menettävät sen heti, kun asumista voidaan pitää vakituisena. Tässä säännöksessä säädetään lisäksi kymmenen vuoden viitejaksosta, joten sen soveltaminen ei voi perustua viiden vuoden viitejaksoon, joka ei lainkaan kuulunut lainsäätäjän aikomuksiin.

113 Tämän vuoksi henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdan tulkitseminen kantajan esittämällä tavalla siten, että virkamiehen, joka on hankkinut asemamaansa kansalaisuuden uransa aikana, pitäisi menettää ulkomaankorvauksensa vain, jos hän on asunut siellä vakituisesti vähintään viiden vuoden ajan kymmenen vuoden viitejakson kuluessa ennen palvelukseen tuloaan, on yhteensopimaton tämän säännöksen sanamuodon ja ulottuvuuden kanssa, sellaisena kuin sitä on vakiintuneesti oikeuskäytännössä tulkittu.

114 Lisäksi ja kuten edellä 90 kohdassa on jo todettu, tämä tulkinta merkitsisi, että virkamiestä, joka on hankkinut asemamaansa kansalaisuuden uransa aikana, kohdeltaisiin vastaavalla tavalla kuin niitä, jotka eivät ole missään vaiheessa hankkineet tätä kansalaisuutta ja jotka eivät ole tällä tavoin virallistaneet heillä tähän maahan olevien moninaisten ja tiiviiden siteiden olemassaoloa.

115 Kantajan esittämä henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetun vakituisen asumisen käsitteen tulkinta siten, että se pääasiallisesti viittaa viiden vuoden oleskeluun asemamaassa, on siis hylättävä.

116 Kantaja väittää siis tuloksetta, että hän ei ole katkaissut siteitään Yhdistyneeseen kuningaskuntaan, jonka kansalaisuus hänellä lisäksi edelleen on, ja että hän haki Belgian kansalaisuutta ainoastaan säilyttääkseen työpaikkansa aikomatta jäädä pysyvästi Belgiaan.

117 Ulkomaankorvauksen tarkoituksesta, joka on palautettu mieleen edellä 44–48 kohdassa, näet seuraa, että kyse ei ole siitä, onko kantaja katkaissut kaikki yhteydet maahan, jonka kansalaisuus hänellä ensin oli, vai eikö ole, vaan sen määrittämisestä, oliko hänellä viitejaksona asemaamahan, jonka kansalaisuus hänellä nyt on, riittävät siteet, jotta ulkomaankorvaus voidaan evätä häneltä henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädettyjen edellytysten valossa. Näin on nyt

käsiteltävässä asiassa. Kantaja on asunut vakituisesti Belgiassa ja työskennellyt siellä ainakin 1.3.1999 ja 31.12.2000 välisenä aikana. Merkityksetöntä olisi, jos kävisi ilmi, että hän vastaanotti jonkin työn ainoastaan siinä tarkoituksessa, että hän pääsisi jonkin unionin toimielimen palvelukseen. Tulevassa asemapaikassa oleskelu ja työskentely eivät ole edellytyksenä palvelukseen ottamiselle eikä niiden voida katsoa edesauttavan sitä.

118 Lisäksi henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevasta 4 artiklasta ei voida mitenkään päätellä, että sen laatijat olisivat antaneet erityistä merkitystä ajankohdalle, jolloin asianomainen siirtää asuinpaikkansa siitä valtiosta jonka kansalainen hän on tai on ollut, tai tällaisen siirtämisen syille (tuomio 25.9.2014, Grazyte v. komissio, T-86/13 P, EU:T:2014:815, 58 ja 78 kohta).

119 Lisäksi Yhdistyneen kuningaskunnan kansalaisuuden ja Belgian kansalaisuuden vertailu, jonka kantaja haluaa tehtävän, ja sen tunnustaminen – kuten hän ehdottaa –, että ensimmäinen kansalaisuus on hänelle vallitseva, merkitsisi tosiasiallista kansalaisuutta koskevan teorian, jonka yhteisöjen tuomioistuin nimenomaisesti hylkäsi 14.12.1979 antamassaan tuomiossa Deverd v. komissio (57/78, EU:C:1979:294, 14 kohta), soveltamista.

120 Lopuksi kantajan esittämän vakituisen asumisen käsitteen tulkinnan hylkäämisestä seuraa, että hän väittää turhaan, että komissio loukkasi luottamuksensuojan periaatetta, kun se katsoi riidanalaisessa päätöksessä, että hän oli palvelukseen tullessaan jo niin kotoutunut Belgian yhteiskuntaan, että hänen oli todistettava, ettei hän ollut asunut Belgiassa palvelukseen tuloa edeltävien kymmenen vuoden aikana, vaikka se toisaalta oli katsonut, että hän ei ollut kototutunut sinne, koska hänelle oli myönnetty oikeus ulkomaankorvaukseen palvelukseenottoajankohtana.

121 Koska vakituisen asumisen käsite ei ole henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa yhtä ankara kuin samassa liitteessä olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa, PMO saattoi ilman ristiriitaa ja luottamuksensuojan periaatetta loukkaamatta päätyä ulkomaankorvauksen myöntämiseen ensiksi mainitun säännöksen perusteella kantajaa palvelukseen otettaessa ja päätyä tämän korvauksen peruuttamiseen toiseksi mainitun säännöksen perusteella tutkiessaan hänen tilanteensa uudelleen sen jälkeen, kun hän oli hankkinut Belgian kansalaisuuden. Kantaja ei sitä suuremmalla syyllä myöskään voi vedota tähän periaatteeseen, koska komission virkamiehille oli nimenomaisesti tiedotettu seurauksista, joille he altistuivat asemamaan kansalaisuuden hankkiessaan (ks. edellä 104 ja 105 kohta).

122 Kaiken edellä esitetyn perusteella kolmas kanneperuste on perusteeton.

4. Neljäs kanneperuste, joka perustuu henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohtaa koskevaan lainvastaisuusväitteeseen

123 Kantaja esittää edellä esitettyjen kanneperusteiden hylkäämisen varalta toissijaisesti lainvastaisuusväitteen henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan osalta katsoen, että se on syrjivä niitä henkilöitä kohtaan, jotka ovat hänen tilanteessaan, ensimmäisessä ja toisessa kanneperusteessa esitettyjen syiden vuoksi.

124 Siinä tapauksessa, että tämä väite hyväksytään, kantaja vaatii – erillistä muodollista vaatimuskohtaa muotoilematta – unionin yleistä tuomioistuinta määräämään toimielimet muuttamaan tätä säännöstä kyseisen syrjinnän poistamiseksi.

125 Kantajan esittämien kahden ensimmäisen kanneperusteen, joihin hän rajoittuu viittaamaan, tutkiminen johti kuitenkin päätelmään, jonka mukaan henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohta ei ole syrjivä sinällään eikä käsiteltävässä asiassa sovellettuna.

126 Lisäksi kantajan vaatimus unionin yleisen tuomioistuimen määräämisestä muuttamaan henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohtaa kaikenlaisen syrjinnän poistamiseksi on paitsi perusteeton myös unionin yleisen tuomioistuimen toimivallan ulkopuolella, koska tämä ei voi antaa toimielimille määräyksiä (ks. vastaavasti tuomio 27.2.2018, Zink v. komissio, T-338/16 P, ei julkaistu, EU:T:2018:98, 39 kohta).

127 Tästä seuraa, että neljäs kanneperuste on hylättävä perusteettomana ja että kantajan siinä esittämä vaatimus on jätettävä tutkimatta.

128 Kaiken edellä esitetyn perusteella kantajan esittämät kumoamisvaatimukset on hylättävä.

B Toinen, kolmas ja neljäs vaatimuskohta

129 Kantaja vaatii toisessa ja kolmannessa vaatimuskohdassa, että unionin yleinen tuomioistuimen määrää komission maksamaan hänelle ulkomaankorvauksen ja korvaaman hänen matkakulunsa, jotka liittyvät tähän korvaukseen, 1.12.2017 lukien, kaikki viivästyskorkoineen.

130 Kantaja vaatii neljännessä vaatimuskohdassa, että siinä tapauksessa, että unionin yleinen tuomioistuin hyväksyy kannekirjelmässä esitetyn lainvastaisuusväitteen, se keskeyttää ”henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdan soveltamisen [häneen] siihen saakka, kunnes toimielimet korvaavat sen säännöksillä, jotka eivät ole syrjiviä”.

131 Nämä vaatimukset on kuitenkin hylättävä, koska ne ovat liitännäisiä kantajan esittämiin kumoamisvaatimuksiin nähden, jotka oli hylättävä.

132 Tästä seuraa, että kanne on kokonaisuudessaan hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

133 Työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Työjärjestyksen 135 artiklan 1 kohdan mukaan on niin, että kohtuuden niin vaatiessa unionin yleinen tuomioistuin voi päättää, että hävinnyt asianosainen vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan mutta tämä velvoitetaan korvaamaan vastapuolen oikeudenkäyntikulut vain osittain tai että tätä ei lainkaan velvoiteta korvaamaan oikeudenkäyntikuluja.

134 Työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltiot ja toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

135 Unionin yleinen tuomioistuin on harkinnut tapauksen olosuhteet huomioon ottaen, että on syytä määrätä asian osapuolet vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan. Lisäksi neuvosto vastaa väliintulijana olevana toimielimenä omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu neljäs jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Colin Brown ja Euroopan komissio vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

3) Euroopan unionin neuvosto vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Papasavvas Gervasoni Nihoul

Frendo Martín y Pérez de Nanclares

Julistettiin Luxemburgissa 5 päivänä lokakuuta 2020.

Allekirjoitukset

i — Tämän tuomion kappaleeseen numero 3 on tehty kielellinen muutos sen ensimmäisen julkaisemisen jälkeen.